LEONIDA NEAMȚU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEȘTE NORII

4

LEONIDA NEAMŢU

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

ACOLO UNDE VÎNTUL ROSTOGOLEŞTE NORII

I

EDITURA TINERETULUI

Coperta de ALBIN STĂNESCU

CAPITOLUL 1

Timar se spălă pe mîini şi luă ziarul. Tuşi, clipi din ochiul drept să vadă dacă pleoapa funcţionează bine, făcu acelaşi lucru cu pleoapa ochiului stîng, şi se cufundă în lectura pasionată a „Micii Publicităţi”. Aceasta era hrana lui spirituală zilnică; în ultimii zece ani renunţase la plăcerea de a citi cărţi; le considera periculoase.

«Studentă, manierată, simpatică, meditaţii germana, greaca, latina, contra masă. Adresaţi sub „Ofelia”.»

— Ai spus ceva, Cici? întrebă Timar, ridicînd nasul din gazetă, privindu-şi nevasta cu o căutătură ascultătoare, umilă, ca după nenumăraţi ani de căsnicie.

— Niciodată n-asculţi vorbele mele, se tîngui femeia; şi eu care te întrebam dacă ştii cîţi ani ar fi avut acum copilul nostru...

— Ştiu; chiar foarte bine! Cred însă că n-are rost să vorbim iarăşi despre un copil care nici nu s-a născut.

Trecu, uşor indispus, la anunţul următor, repetîndu-şi în gînd că femeile n-au şi n-au avut niciodată simţul măsurii.

«Doamnă distinsă, prezentabilă, caută loc menajeră, preferinţă bărbat singur. Adresaţi sub „Văduva”.»

— Eu aş fi vrut să avem un băiat, dar acum m-aş mulţumi şi cu o fetiţă, continuă după un timp Cici. Nu trebuia să te ascult. Nu trebuia să-mi fie teamă...

— Prea tîrziu să stabilim a cui e vina, draga mea, mormăi Timar, şi ochii îi căzură iarăşi pe ziar:

„ASTĂZI!!! Georgică oferă preţuri mari! Cumpără haine! Ceasornice! Diferite bijuterii! NU pierdeţi ocazia!!!”

— Dacă ar fi fost băiat ar fi avut un nume tare drăguţ. Tu ştii la ce nume mă gîndesc. Era un nume care-i plăcea

şi lui Goethe...

— Da, ştiu, în Faust... Am mai vorbit despre asta... De atîtea ori... De atîtea ori...

Citi mai departe:

„CREŞTINUL *anunţă toate sucursalele: astăzi* NU”.

Aruncă ziarul şi se pregăti să se spele pe mîini.

După ce-şi şterse mîinile se apucă să scotocească prin sertare.

— Iarăşi cauţi ceva! se enervă Cici. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te ogoieşti?

— Trebuie să întorc pendula, caut cheia! Vrei să se oprească, să nu mai ştim cît e ora? Ai ascuns-o... Tot timpul încerci să ascunzi cîte ceva de mine!

— Deschide sertarul mare din dreapta. Nu acela! Celălalt... Nepriceput ca toţi bărbaţii!

— Da. L-am deschis.

Cici nu zise nimic. Visa iar, cu ochii deschişi, înceţoşaţi. O lumină stranie întinerea parcă figura smochinită. Şopti:

— Ar fi fost un nume frumos, nu-i aşa?

— Da. Foarte frumos. Ar fi fost un nume excelent. Un nume rar şi simplu totodată... Am deschis sertarul mare din dreapta. Ce să fac mai departe?

— Aş fi preferat să fie blond, aşa cum erai tu cîndva.

— Eu nu.

— De ce?

— Prea sînt la modă blonzii.

— Dar erai şi tu de acord să fie blond!... Acum te retragi, nu-ţi mai place?

— Bine, fie şi blond. Am zis, fie şi blond. Am deschis sertarul mare din dreapta.

— Trage sertăraşul mic, al doilea din stînga.

— Cici, aş vrea să te întreb, de ce ascunzi mereu cheia?

— Altfel ai fi în stare să întorci pendula de două ori pe zi! Nu e destul că te speli pe mîini din jumătate în jumătate de oră?

— Bine, Cici, nu te supăra. Am deschis sertăraşul mic,

al doilea din stînga. Indică-mi, draga mea, ce să fac mai departe.

— Ridică poşeta mea cea veche. Cea maro, din piele de căprioară, nu cea verde.

— Perfect. Am ridicat-o.

— Deschide cutia de tablă de sub poşetă, dar cu foarte multă grijă, şi scoate cutiuţa de lemn, deschide-o cu băgare de seamă, mai încet, nu forţa, tu n-auzi ce-ţi spun?

— Dar nu pot, e încuiată!

— Caută cheiţa de la cutiuţă în sertăraşul al treilea din stînga. Al treilea de sus!

— Perfect, am găsit-o.

— Dacă era fată i-am fi spus Cici, nu?

— Desigur, draga mea... Stai puţin, eu ce caut de fapt?

— Cheia pendulei. Dar n-aş fi vrut să am o fată. Sînt îngrozitoare fetele, mai ales cînd trec de patrusprezece ani. Totuşi m-aş mulţumi acuma şi cu o fetiţă... Ei, ai găsit ce căutai?

— Da, Cici. Iată cheia. Altădată n-o mai ascunde, bine?

— O fetiţă m-ar ajuta să gătesc... Totuşi aş fi vrut un băiat. Cu numele pe care l-am hotărît...

Timar întoarse pendula, se dădu jos de pe scaun, puse scaunul la loc şi se mai spălă o dată pe mîini. Pe urmă cinară, fără să le fie foame, din obişnuinţă, fiindcă venise şi ora cinei, nu de altceva.

— Ce bine ar fi – zise Cici – să auzi deodată că-ţi bate în uşă, iar tu să alergi repede să deschizi. Iar eu să mă ridic şi să aştept în mijlocul camerei, nerăbdătoare!

— Nu văd ce mare bine ar fi într-asta!

— Ar fi bine dacă ar fi el la uşă, copilul nostru, vesel şi ciufulit.

— Vesel şi ciufulit! Aşa-l vezi tu. Copilul nostru ar fi acum pe front!

Tăcură, căzînd pe gînduri. Prin faţa geamului trecu vîntul, apoi se făcu tăcere.

— Ai auzit? tresări Cici.

— N-a fost decît vîntul... Vîntul...

— Ba eu am auzit... începu Cici.

În clipa aceea cineva ciocăni tare la uşa antreului. Cici tresări, scoase un mic ţipăt.

— Vai!... Aşa mă sperii totdeauna cînd vine cineva noaptea! Cum îmi bate inima!

— Înainte parcă ziceai că abia aştepţi să-ţi pice vreun musafir! Timar se ridică, se duse la geam; dădu puţin în lături hîrtia albastră şi privi, deşi ştia foarte bine că nu poate vedea cine-i la uşă.

— Nu-mi place cînd pică cineva pe neaşteptate, noaptea, continuă Cici. La noi n-are cine să vină. N-are decît să ne viziteze în timpul zilei. Nu deschide în nici un caz! Noi nu aşteptăm pe nimeni, nu văd cine ar putea fi în toiul nopţii...

— Linişteşte-te, mormăi Timar, el însuşi suficient de speriat.

Ciocăniturile în uşă continuau.

— Hei, domnule Timar! E cineva care vrea să intre la dumneavoastră! se auzi o voce groasă, prin peretele subţire.

— Da, da, aud... Deschid îndată, răspunse Timar.

— Pune-ţi haina! se agită Cici. Întreabă mai întîi cine e. Şi nu deschide! Auzi? Auzi?

Timar ieşi. Cici strînse repede tot ce era pe masă şi se refugie într-un colţ, lîngă sobă, luă andrelele, dar degetele îi tremurau. Cici avea cincizeci şi cinci de ani, părul îi albise de tot, iar ochii îi erau osteniţi. Cu mulţi ani în urmă poate că fusese frumoasă. „De ce mă tem mereu? gîndi. De ce m-am temut mereu toată viaţa?”

Se auziră paşi. În odaie intră Blondul, ducînd raniţa pe un umăr. În urma lui se împleticea Timar.

Blondul o privi pe Cici, apoi se înclină uşor.

— Dumnealui zice că ar vrea să închirieze la noi o cameră, făcu Timar, cam nedumerit.

— Exact! Camera ce dă în grădină; îmi plac florile, întări Blondul. Şi respiră adînc, cu multă plăcere, ca omul ajuns în sfîrşit la un liman. Toată făptura lui se destinse şi părea că zîmbeşte.

— Dar noi n-am închiriat-o niciodată! ciripi Cici.

Blondul se aplecă, lăsînd raniţa jos, pe covor. Luase un aer blazat, şi părea foarte hotărît să nu plece de acolo.

— Auziţi, domnule, noi nu închiriem camere, aţi greşit! repetă Cici cu vocea ridicată, întrucît avea impresia că celălalt n-o auzise. Cum Blondul nici acuma nu dădu vreun semn că ar fi înţeles ce i se spune, Cici, care ocupa centrul scenei, îi aruncă o privire întrebătoare lui Timar; acesta-şi suflecase mînecile cămăşii şi se pregătea să se spele pe mîini.

Terminînd de potrivit curelele raniţei, Blondul se ridică îndreptîndu-şi umerii. Avea figura foarte obosită, iar ochii mai mult cenuşii decît albaştri.

— Ce frumos a înflorit liliacul! zise el.

— Poftim?

— O seară atît de frumoasă... Florile din faţa casei m-au ameţit cînd am trecut printre ele.

— Se şi vede că eşti ameţit, i-o tăie Cici. Timar tocmai se ştergea pe mîini. Da, eşti ameţit! Liliacul nu înfloreşte acum, şi nici n-avem liliac în curte! precizează Cici. L-am scos din rădăcini acum trei ani, şi eu personal nici nu pot suferi liliacul, e vulgar.

— Deci, ce putem face pentru dumneata? se întoarse Timar către Blond.

Acesta privea în jos zîmbind vag, mai mult pentru sine. Abia se osteni să răspundă:

— V-am spus: să-mi închiriaţi camera dinspre grădină.

— Bine. Deci, camera dinspre grădină. Perfect.

— Cum adică perfect? se zburli Cici. De ce să-i închiriem camera? Şi de unde ştie mă rog dumnealui că avem o cameră ce dă în grădină?

Timar agăţă prosopul şi-şi frecă încet palmele.

— Asta o ştie toată lumea. Nu-i un secret, draga mea.

— Văd că oraşul a fost bombardat, zise Blondul.

— Ia loc, îl invită Timar.

— Cum adică o ştie toată lumea? Ce, scrie şi în ziar? strigă Cici, tot mai iritată.

— Pot fuma? întrebă Blondul.

— Desigur, noi amîndoi sîntem fumători, aprobă Timar.

Tocmai terminaserăm de cinat cînd ai sunat dumneata. Dacă veneai mai devreme, te serveam cu o salată de vinete. Nevastă-mea e o mare specialistă în salată de vinete; păcat că ai venit prea tîrziu.

— Totdeauna sosesc cu întîrziere, făcu Blondul. Am ghinion.

Cici îi asculta mereu mai uimită. Alerga de colo pînă colo, fără să-şi găsească locul.

— Voi doi vă cunoaşteţi? Am tot timpul impresia că vă bateţi joc de mine!

— Îl văd pentru prima oară în viaţă, o asigură Timar. Dar doi oameni civilizaţi ştiu să se poarte aşa fel ca şi cum s-ar cunoaşte de mult.

— Nu, nu, e ceva la mijloc, se nelinişti Cici, traversînd camera furioasă şi făcîndu-şi de zor vînt. Ori poate visez... Dar la urma urmelor mi-e tot una!

— Cum te cheamă? vorbi Timar.

Blondul îşi spuse numele. Cici îl privi pe Timar; Timar clătină din cap. Ce lucru ciudat! Era tocmai numele de care pomeniseră mai înainte. Numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul lor, dacă s-ar fi născut.

— Ai un nume frumos, zise Timar. Părinţii dumitale unde sînt? Cum se face că n-ai tras la ei?

Blondul stătea pe scaun, cu mîinile nemişcate pe genunchi, privind ca şi înainte în jos.

— N-am părinţi.

— Şi acum vii de pe front?

— Da, de pe front.

— Pentru cît timp?

— Patruzeci de zile.

Timar privi pendula, frecîndu-şi mîinile, simţind privirea plină de suspiciuni a nevestei.

— Ei bine, pentru patruzeci de zile... Tu ce spui, Cici, să-i dăm camera?

— Dar nici nu-l cunoaştem! încercă să protesteze Cici, însă mult mai îmblînzită.

— N-ai auzit cum îl cheamă? Să-i dăm camera fiindcă are numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul nostru...

cel pe care nu l-am avut...

Deasupra, la etaj, se auzi un vuiet prelung.

— Iarăşi îşi mută mobila ăia de sus, oftă Timar. Totdeauna îşi aranjează mobila în toiul nopţii. Ei, domnule, mergem să-ţi arăt camera...

CAPITOLUL 2

Dormi adînc şi fără vise pînă ce Timar îl trezi scuturîndu-l de umăr:

— Alarmă, domnule!

— Unde aveţi adăpostul? întrebă Blondul fără a se ridica din pat.

— Sub gard, în fundul grădinii. Grăbeşte-te! Se şi aud avioanele! şi nu-l mai aşteptă, o zbughi singur împiedecîndu-se de scaune şi uşi.

După ce Timar plecă, Blondul aţipi iar imediat şi nu auzi nici focul antiaerienei, nici încetarea; avioanele trecură fără să bombardeze. Blondul mai dormi multe ceasuri; către sfîrşit începu să viseze că pe marginea patului stă cineva şi-l fixează cu nişte ochi mari şi rotunzi şi asta îl trezi. Văzu fereastra deschisă, scăldată în soare, ramurile verzi ale merilor, raniţa aruncată sub fereastră, şi chiar atunci intră Timar, cam speriat, aruncîndu-i priviri bănuitoare: poate regreta acum că-i dăduse camera.

— Te caută cineva de la poliţie! Auzi, domnule... De la poliţie!

— Vrea probabil să-mi ureze bun venit. Să poftească! făcu Blondul, voios.

Comisarul prezenta o figură energică, lătăreaţă, dar nu chiar antipatică, deşi pe obraz, în jurul gurii şi pe frunte purta cu demnitate semnele roz-albe ale unei vechi eczeme; părul moale şi vag ondulat îi acoperea urechile şi în general se bucura de o ţinută precisă şi elegantă. Blondului i se păru însă că faţa lui aduce uimitor de mult cu un mops, chiar cu un mops, deşi, aici, Blondul n-avea dreptate.

— Ce este? întrebă Blondul, insolent. E ordin să mă trezesc, am dormit prea mult? Sau poate ai vrea să plecăm împreună acolo unde vîntul rostogoleşte norii?...

— Bună dimineaţa, zise Mopsul. De fapt, repet, Comisarul nu semăna de loc cu un mops, aşa îl vedea doar Blondul; pe noi însă ne interesează mai mult punctul de vedere al Blondului, aşa că vom accepta porecla pe care i-a dat-o comisarului.

— Bună dimineaţa, zise deci Mopsul, înaintînd încet cu pasul său elastic şi studiat. Mă bucur că te-am găsit atît de uşor. Te miri?

— Mă mir, dacă asta-ţi face plăcere. Blondul îşi mîngîie bărbia. Îţi face plăcere?

Blondul se săltă uşor în pat cu o mişcare bruscă, iar Comisarul tresări făcînd un gest, ca şi cum ar fi vrut să se aplece; mîna celui din pat apăru însă de sub plapumă neînarmată, inofensivă. Un zîmbet larg se întinse pe faţa comisarului, care respiră uşurat:

— Te-am văzut ieri cînd coborai din tren şi m-am întrebat de unde te-oi fi cunoscînd. M-am chinuit ore întregi tot încercînd... tot încercînd să-mi amintesc...

— Te pomeneşti că n-ai putut dormi din cauza asta?

— Nu e tocmai exact, dar în general cam aşa e. Eşti vesel, văd. Să le spui bătrînilor care te găzduie că-ţi sînt prieten, un bun prieten, ca să nu se sperie altădată cînd mai vin...

— Şi dumneata eşti vesel. Ai de gînd să vii şi altădată? Hîrtiile mele se află pe masă.

— Văd. Bănuiesc că le ai în regulă. Toţi tîlharii au actele în regulă. Cîtă permisie?

— Patruzeci de zile, răspunse Blondul.

— Aşa de mult? De ce?

— Am fost grav rănit, zise Blondul întinzîndu-se cu poftă sub aşternut. Era să mor.

— Se moare mai greu decît crezi, băiatule.

— Eu am intrat de trei ori în comă, aşa spuneau medicii.

— Mint medicii. Dacă-i adevărat, spune-mi, cum arăta?

— Cine, moartea? Purta în ziua aceea o fustă plisată şi se scobea în dinţi. Dar după toate prin cîte am trecut, m-am convins că sînt nemuritor. Serios că sînt nemuritor!

— Serios că eşti vesel; ce ai în raniţă?

Blondul se ridică încet în pat. Comisarul făcu un pas înapoi, pîndindu-l.

— S-o desfac? Să desfac raniţa?

— Nu. Ştiu că n-ai nimic în ea. Nu te miră cît de repede te-am găsit? Nu te miră iscusinţa mea?

— Nu, fiindcă, mergînd, am presărat sare proaspătă, să vină peştişorii prostuţi...

— M-am trezit noaptea, pe cinstea mea, şi m-am tot răsucit întrebîndu-mă de unde te cunosc, vorbi comisarul.

— Şi ţi-ai amintit?

— Nu, răspunse comisarul. Ieri seară, cînd ai trecut prin faţa mea, în gară, i-am şi spus lui Marin, ajutorul meu: îl vezi pe blondul acela, mă? Nu cumva ştii de unde-l cunosc?

— Şi ce-a răspuns ajutorul dumitale? întrebă Blondul.

— Că n-are habar; şi atunci mi-am zis că trebuie să dau de tine, orice s-ar întîmpla.

— Şi mă arestezi numai pentru că nu poţi să-ţi aminteşti de unde mă cunoşti?

— Nu te arestez. N-am de ce, deşi nasul îmi semnalizează că ar fi motive, ha, ha!

— Ai nas mare, cred că simţi tot felul de mirosuri cu el, chiar şi de la distanţă.

— Îmi eşti simpatic, Blondule!

— De unde ştii că sînt Blond? Poate-s oxigenat, ori poate-i perucă.

— M-am gîndit la ceva azi-noapte...

Blondul sări din pat şi merse la geam. Avea picioarele lungi şi muşchii se vedeau subţiri şi distinct reliefaţi.

— Ce frumos a înflorit liliacul! zise el. Pe front n-ai timp să observi florile. Adică, timp ai avea, dar nu-ţi trece prin minte.

— Ştii la ce m-am gîndit azi-noapte? reluă Comisarul. Haide să-ţi spun... De ce nu ţi-aş spune? Bănuiesc că ştii şi

tu: peste cîteva zile soseşte în oraş generalul von Böhm, eroul care s-a acoperit de glorie în Egipt, Polonia, Franţa, Rusia, Norvegia şi peste tot...

— Bineînţeles că ştiu. Toată lumea ştie şi tremură de nerăbdare... Îi place vinul românesc generalului von Böhm.

— De unde ai aflat? De unde ştii că-i place vinul şi nu costiţele afumate?

— Îl cunosc personal... Am băut cafele cu el. Am schimbat idei şi ne-am povestit amintirile...

— Îl cunoşti pe dracu'! Generalul a fost rănit, şi acuma e în convalescenţă. Comisarul se aplecă şi şopti confidenţial: Se zice că o schijă l-a zgîriat la...

— E adevărat, zise Blondul. Iar dacă vrei să ştii, înainte de atacul în care schija l-a sărutat, am pălăvrăgit cu el, într-un amurg şi i-am spus: *Generale, nu te grăbi!...*

— I-ai spus pe dracu'...

— Şi i-am mai apus: Fii calm că altfel ajungi acolo unde vîntul rostogoleşte norii...

— Blondule, de ce nu eşti serios?

— Pun pariu că nu ştii de unde e asta: „Generale, nu te grăbi".

— O fi din biblie?

— Nu. Din Caragiale.

— Foarte interesant, am să-l citesc pe Caragiale. Şi cum îţi spuneam, avem informaţii că cineva, probabil un nebun – de ce te holbezi aşa la mine? – va încerca să-l ucidă pe general. Şi azi-noapte ştii la ce m-am gîndit: nu cumva eşti tu ăla?

— Ba da. Eu. Ai ghicit, rînji Blondul.

— Pe mama dracului!

— Vezi, poate am în raniţă bomba pregătită pentru general.

— Ba nu, o ţii într-un loc mai sigur. Să-ţi văd rănile.

— Poftim. Blondul îşi descheie pijamaua. Uită-te bine, zise, venind în faţa lui. Poate e machiaj, poate sînt răni false!

— Frumoase zgîrieturi!

— Mai am una, încă nu e vindecată, aici, zise Blondul,

şi-şi dezveli coastele în partea dreaptă, unde era pansat.

— Frumos. A fost vesel cînd te-a rănit?

— Foarte vesel!

După ce comisarul plecă, Blondul se aruncă în pat şi adormi iar. Oboseala i se scurgea încet din trup, şi părea că somnul devine tot mai adînc, tot mai greu, tot mai ameninţător. Un somn profund ca moartea.

Apoi, dintr-o dată, începu să viseze că Mopsul îi pipăie cicatricea de pe piept, iar el stă culcat şi-l priveşte cu ochii larg deschişi, iar Mopsul rîde, şi continuă să-l gîdile, şi-i spune că probabil în rană e ascunsă bomba pentru general, şi că generalul vrea să-l citească neapărat pe Caragiale. Apoi se trezi, şi simţi că n-ar mai putea dormi nici o secundă.

Afară era întuneric şi linişte. Fereastra rămăsese deschisă şi atmosfera se răcorise. Simţi deodată o foame de lup. Închise fereastra, o camuflă, aprinse lumina şi-şi căută ceasul, sub pernă. Stătuse. Undeva se auzi o uşă trîntită, şi toată casa vibră. Blondul îşi pipăi pansamentul, apoi se îmbrăcă repede. Ieşi în antreu. Din bucătărie se auzea vocea lui Cici, şi încă un alt glas de femeie.

Bătu la uşă, dădu bună seara şi anunţă că pleacă. Cici îi întinse o legătură de chei, de la poarta mare, de la poarta mică, de la antreu, şi Blondul ieşi. Afară era răcoare. Străbătu gangul ce înjumătăţea clădirea, gîndindu-se că trebuie să fie cam nouă ceasuri, cînd, dintr-o uşă laterală ce dădea în nişte scări ducînd la subsol, apăru cineva.

Îl bănui la început pe Timar, dar nu era el.

— Ps! Cetăţene! şopti stafia, apropiindu-se tiptil.

— Poftim!

— Ce-a căutat la dumneata azi-dimineaţă Comisarul? Voia să te aresteze?

Omul era mic, slab şi bărbos. Hainele atîrnau pe el fără nici o formă, Blondul dădu din mînă.

— Aş! Sîntem prieteni.

Celălalt şopti:

— Foarte bine! Foarte bine! Să nu mă trădezi: eu sînt Edmond Dantés. Să nu-i spui nimic comisarului, bine?

— Fii fără grijă.

De jos, de undeva, se auzi o voce: „Cornel! Unde eşti, Cornele?”

— Dînsa crede că mă cheamă Cornel, murmură posomorît bărbosul.

Se auzeau paşi urcînd scara din subsol. O femeie în negru, nu prea bătrînă, aşa i se păru Blondului, veni şi-l luă de mînă pe Edmond Dantés.

— Soţul meu şi-a pierdut memoria, zise ea. A stat trei zile îngropat... Sper că nu v-a făcut nimica?... Vino, Cornel.

Blondul se gîndi că „şi-a pierdut memoria” e probabil o nouă formulă, optimistă...

CAPITOLUL 3

Intră la restaurantul „Savoy”, îşi alese o masă libera şi se aşeză. În stînga lui stătea o pereche; un locotenent tînăr cu două unghiuri argintii pe mînecă şi cu „Coroana României” la piept, alături de o brunetă cu nas roşu, foarte bine dispusă.

— E plăcut la Bucureşti acum, zicea ea.

— Ba nu e de loc plăcut la Bucureşti. Bombardează prea des.

— Şi aici bombardează. Ha, ha, ha! rîse fata.

— De ce rîzi? Ai spus ceva cu subtext? Aici bombardează numai o dată pe săptămînă. Aici e bine.

— Tu te temi de bombardament? Tu, care... Ha, ha!

— Nu sînt erou decît pe front. Înţelegi? Nu sînt erou decît pe front.

— Ha, ha, ha!

— Nu înţeleg de ce tot rîzi. E ceva de rîs aici? Am spus doar că sînt erou numai pe front...

— Eşti dulce... Ha, ha, ha!

La masa din faţă, un bătrînel spilcuit, în haine de seară, cu ochelari fumurii, încerca să-i explice chelnerului ce anume ar fi vrut să mănînce. Chelnerul avea o figură de prostănac şi stătea năuc în faţa avalanşei de semne şi

cuvinte nemţeşti. Blondului i se făcu milă.

— Vrea un rasol de vacă şi cartofi fierţi, traduse el. Şi bere. Rasolul să fie slab de tot, cartofii bine fierţi, moi, iar berea proaspătă, pe cît se poate.

Bătrînelul îşi scoase ochelarii şi aruncă o privire plină de interes către Blond, cu ochiul stîng, cel drept fiind vizibil fals.

— *Sprechen sie deutsch?* Vorbiţi nemţeşte?

— *Ja, ein wenig,* răspunse Blondul. Celălalt se ridică imediat. Veni repede, şchiopătînd uşor cînd cu dreptul, cînd cu stîngul.

— Ce bucurie să poţi întîlni la nevoie pe cineva care vorbeşte germana! Îmi permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? pronunţă el într-o nemţească răspicată, clasic de guturală, cu propoziţiunile sever construite.

Desigur, Blondul care vorbea germana cît se poate de aproximativ, nu putu aprecia aceste amănunte, dar îi plăcu frazarea şi tonul festiv: chiar şi cînd se chinuia să explice că vrea rasol şi cartofi, bătrînelul avea un aer măreţ, de semizeu. De semizeu care şchioapătă cînd cu stîngul, cînd cu dreptul...

— Vă rog, vă rog, îl invită Blondul.

— Doctor von Braun, din Bünchen, se prezentă neamţul, îndreptîndu-şi şira spinării într-o parodie de poziţie militărească.

Blondul se recomandă şi el. Îşi spuse numele, prenumele, gradul şi chiar oraşul în care se născuse.

— În România se face un rasol minunat, domnule! Aşa i-am scris ieri şi soţiei mele: *Meine liebe Hilde,* România este ţara rasolurilor minunate!

— Ce interesant! zise Blondul. În afară de rasol, ce aţi mai remarcat?

— O, multe, multe, multe! Dar în primul rînd rasolul. Apoi, natura, şi spiritul, şi arta, da, arta şi vitejia...

Chelnerul aduse mîncarea şi berea.

— Sînt reporter pentru Balcani al cunoscutei reviste „Visul pensionarilor”, din Bünchen, explică dr. Von Braun, îmbucînd cu un aer constant solemn. Aştept de două

săptămîni să sosească în oraş generalul von Böhm. Avem o întrevedere cu el, foarte, foarte, foarte importantă.

Bău din bere cu atîta poftă că se auziră un fel de pocnituri în gîtul său.

— Va trebui să-mi povesteşti cum ai fost rănit. Poate scriu un reportaj... Ai ucis mulţi inamici?

Blondul nu ucisese nici un inamic, dar doctorul Braun era tare simpatic, şi ca să nu-l dezamăgească făcu un gest care însemna: mai întrebi? Ehei!...

— Bine, bine, bine, zise neamţul. Precis că va ieşi un reportaj excelent. Ce grad ai?

Blondul îi spuse încă o dată ce grad are.

— Am publicat în ultimul număr – şi zicînd asta scoase din buzunar revista – un reportaj foarte drăguţ. Am vizitat spitalul militar, şi subiectul mi l-a povestit un tînăr erou, sergent, i-au amputat amîndouă picioarele, ce viteaz, ce viteaz, ce viteaz!

După ce terminară de mîncat, doctorul von Braun îl întrebă dacă nu vrea să se uite peste ultimul său reportaj. Blondul nu prea avea chef, bănuind că e lung, dar nu putea nici să refuze. Aruncă o privire distrată peste primele rînduri.

„În dimineaţa aceea orizontul era ca... (Aici nu înţelegea bine ce voia să zică autorul.) Vitejii ostaşi români din batalionul al doilea se pregăteau cu... (iar nu înţelegea, probabil „cu veselie”) pentru atac. Se apropia ora în care spiritul se înalţă la... (?), cînd spiritul subjugînd asperităţile trupului pe care îl... (?), trece în marea... (probabil „armonie”) a voinţelor desfăşurate sub acelaşi impuls de... (?). Deci se apropia ora atacului. Orizontul devenea tot mai... (probabil „liliachiu”). Comandantul, fără nici o urmă de nervozitate, trecea de la om la om cu... (?). Mă întrebam: oare poate rezista vreo forţă în faţa acestui eroism (?) ridicat pînă la rangul de... (?). Mă întrebam: oare omenirea îşi dă seama ce se întîmplă în clipa cînd se pune în faţa... (?) noastre de a învinge? Mă întreb... (?).

Şi iată că racheta verde aruncă împrejur o lumină pîlpîitoare de triumf. În clipa aceea supremă, eroii români

se repeziră afară din tranşee, scoţînd străvechiul chiot de luptă *„Tuidumnezeiimăsi!”*

Blondul nu rîse. Dimpotrivă, îl copleşi pe von Braun cu laude. â

— Într-adevăr, ţi se pare minunat reportajul? întrebă acesta fericit.

— Minunat, întări Blondul. Minunat şi seducător. Şi atît de profund! Dar, înainte de toate, minunat!

— Chiar minunat?

— Într-adevăr minunat.

În partea cealaltă a restaurantului, prin fum, Blondul văzu plutind o siluetă subţire. Pletele mari, rebele trecură ca o bucată de noapte („Idioată comparaţie, n-oi fi ameţit?” se întrebă Blondul) prin faţa lui; o gheară nevăzută i se strecură în suflet începînd să-l rîcîie încet, dar stăruitor. „Nu uita, nu uita nimic!” şopti vocea nevăzută. „Nu uit, piticule! Sînt numai fibră şi nervi! N-avea grijă!”... „Ai un zîmbet de om satisfăcut, piticule! Nu-mi plac oamenii satisfăcuţi, oamenii mulţumiţi, oamenii...” „Încetează, piticule, nu mă mai pisa!”

— Cum? întrebă von Braun. Buzele ţi se mişcă, dar n-am auzit ce-ai spus.

— Vorbeam de unul singur, e o aiureală a mea... zîmbi Blondul.

— Înţeleg! Şi eu am avut un prieten care...

Fata se aşezase în colţul cel mai întunecat al restaurantului şi părea că-l priveşte, dar nu era de loc sigur. Nu-i putea distinge trăsăturile, dar pletele acelea mari îi umpleau privirile. Sufletul i se tînguia neauzit şi Blondul îşi întoarse ochii în altă parte.

— Ce zile eroice trăim! zise von Braun.

— Eroice... Da! Fiecare are şansa frumoasă de a ajunge...

— Unde, simpaticule domn? întrebă von Braun.

— ...acolo unde vîntul rostogoleşte norii! răspunse Blondul.

— Ce vorbă ciudată...

— Vă place să pescuiţi, domnule doctor?

— Oh, da! Eu şi cu Hilde a mea, în tinereţe, cînd încă amîndoi eram... Chelnerul se apropie de masa fetei aducînd o tavă. Fata mînca singură acolo, uitată de toţi.

Blondul auzi alături o discuţie, în legătură cu ea. Vorbeau nişte bărbaţi între două vîrste, care beau şprituri.

— Dar tu o cunoşti?

— Nu prea... O fi nouă în oraş.

— Nouă sau veche... Hm... N-am mai văzut-o... Hm... Hm...

— Hm... Să încerc s-o aduc aici? O invit politicos... Hm... Femeilor le place politeţea.

— Las-o să-şi termine cina. N-are rost să i-o plătim noi...

— Ia terminaţi! Eu achit nota şi plec...

— Te temi, Gicule!

— Te temi, zău?

— Te temi că...

Blondul făcu un efort să nu-i mai audă.

— Aşa-i că am scris un reportaj pe cinste? mormăia von Braun, tot mai beat.

— Minunat reportaj! Minunat! Niciodată n-am mai...

Blondul întîlni privirea Comisarului care-l privea pe deasupra paharului. Părea vesel de tot. Blondul închină paharul. Mopsul făcu la fel, şi băură unul în cinstea celuilalt. Comisarul era singur la masă, elegant, cu părul lucios, lins, puţin roşu la faţă, şi în general înfloritor.

— Ce minunat... ce straşnice reportaje scriu... eu! se bîlbîia von Braun, icnind la răstimpuri.

După o jumătate de ceas, Blondul ieşi din restaurant. Noaptea era catifelată, plină de stele. Oraşul cufundat în beznă respira adînc, ca un bolnav pe care-l ascultă medicul la plămîni.

Trecea pe o străduţă, cînd răsunară două împuşcături. Suflul gloanţelor îl biciui. Unul din gloanţe ricoşă, şi se duse vîjîind muzical în înaltul cerului. Lipit de caldarîm, Blondul aştepta.

Tăcere. Pămîntul cald şi în urechi urletul acela neplăcut, al sîngelui.

Nimic.

Numai moartea, alături, la doi paşi, la un pas... Blondul calculă din vedere distanţa pînă la gardul apropiat şi se repezi într-acolo. Îl trecu din zbor. Contrar aşteptărilor, nu mai răsună nici o împuşcătură.

Se strecura prin grădină ca un hoţ de mere.

Ajunse acasă prin grădină, intră pe geam, nu aprinse lumina. Aşteptă la geam.

După cîtva timp auzi de la etaj vocea bietului nebun, a lui Edmond Dantés, care ameninţa că dă foc Parisului, şi a nevestei sale care încerca să-l potolească. Blondul surîse, se dezbrăcă încet, mormăind un cîntec de beţie...

CAPITOLUL 4

A doua zi se duse să-şi caute medicul. „Dr. y z", citi el pe placa de marmură, ce avea un aer cam funerar, şi numele nu-i plăcu. Nu-i plăcu nici adaosul „fost asist. univ.". Nici casa nu-i plăcu: acoperişul stilizat părea o pălărie ţipătoare; nici aleea îngrijită, măturată şi stropită ce ducea la intrarea principală. Totul era perfect, însă o a doua sensibilitate, care hotăra în ultimă instanţă totdeauna ce e plăcut şi ce e neplăcut, îi spunea că ASTA nu-i place. Şi se gîndi că dacă ar fi fost de faţă, prietenul său „piticul" n-ar fi pierdut prilejul de a filozofa cam în felul acesta: „Deschide-ţi urechile, piticule, i-ar fi spus, şi nu uita ce-ţi zic! Să n-ai niciodată încredere în casele şi locuinţele prea bine puse la punct! E drept, parchetul e lustruit, canapelele au toate arcurile intacte etc. etc...

Dar dacă stai să cercetezi mai îndeaproape, dacă de pildă rămîi să dormi peste noapte într-o asemenea locuinţă, constaţi că totul e rigid, scorţos şi incomod... Plapuma de mătase e prea grea şi groasă, nu se stabileşte intimitatea absolut necesară între ea şi tine, şi apoi transpiri, perna foarte curată şi scrobită scîrţîie sub cap, iar canapelele, tocmai din cauză că au toate arcurile intacte, sînt foarte incomode, şi-ţi vine mereu să te rostogoleşti de pe ele..."

„Bine, piticule, gîndi Blondul, puteai fi şi mai scurt. De altfel sînt de acord cu tine. Şi, ce mă sfătuieşti?”

„Piticule, vorbi celălalt, în primul rînd constat că te-ai obrăznicit şi uiţi frumoasa diferenţă de vîrstă dintre noi, şi uiţi de asemenea că eu te-am învăţat alfabetul. Dar haide, fă ca trenul, adică mişcă-te din faţa casei... La urma-urmei de ce-ţi pui atîtea întrebări în legătură cu doctorul von Braun care nu e decît un imbecil în sirop de vişine, aşa cum ai avut prilejul să constaţi ieri seară... Dar, te felicit pentru ipocrita abilitate cu care i-ai intrat sub piele. Repet: te felicit. Presimt că el îţi va face viaţa mai uşoară. Ca să-l cîştigi definitiv, toarnă-i o poveste eroică, de pildă cum tu, singur, ori cel mult împreună cu mine, ai dezarmat o divizie inamică, nu, o divizie e totuşi prea mult, un regiment e bine, şi cum după aceea Conducătorul, frumosul nostru mareşal, ne-a pupat în bot pe amîndoi şi cum...”

„Tocmai, tocmai, piticule! M-am gîndit şi eu la aşa ceva, iar povestea am şi fabricat-o azi-dimineaţă... Dar, iartă-mă, pe tine te-am lăsat afară...”

Tot mergînd aşa, Blondul se pomeni în faţa unei tăbliţe mici, simple, dreptunghiulare, pe care scria „Dr. y z”, şi cum numele îi păru a fi cel căutat, iar casa mai puţin pusă la punct, intră. În sala de aşteptare, cu aspect dezolant, nu era nimeni. Rămase în picioare, întrebîndu-se dacă e cazul să insiste, cînd uşa ce da în cabinet se deschise şi apăru o fată înaltă, subţire, brunetă, în halat alb, cu ţigara în mînă. Blondul se înclină vag, nepăsător, în timp ce memoria, dimpotrivă, stăruia cu febrilitate în a stabili vreo asemănare între persoana de aici şi cea de aseară, din local.

— Domnul? făcu ea, rigidă.

— Doresc o consultaţie, zise el. „Bineînţeles că o consultaţie, altceva ce?” se înfurie în gînd.

— Imediat, zise fata, şi dispăru, fără să-l invite să ia loc.

Reveni după cîteva minute.

— Poftiţi, zise, deschizînd uşa. Blondul intră şi salută. Doctorul se spăla pe mîini, cu spatele către el.

— Şedeţi aici, zise poruncitor fata, potrivind energic scaunul, şi aşezîndu-se apoi la masă.

— Numele! ceru ea. Apoi îi ceru: adresa, vîrsta, ocupaţia, bolile de care a mai suferit, bolile din familie...

— E vorba de o simplă schimbare de pansament, protestă Blondul timid. Fata nu-l luă în seamă şi continuă să completeze în registru. Doctorul „y z" între timp îşi aprinsese o ţigară. Avea ochi mari, apoşi, puţin tulburi, de beţiv. Blondul se dezbrăcă şi medicul îi schimbă cu un aer parcă ofensat pansamentul.

— Cînd să mai vin?

— Nu mai e nevoie. Eşti sănătos ca un bou! mormăi doctorul şi altceva nu mai spuse.

— Ce frumos a înflorit liliacul în grădină! făcu Blondul, plătind.

— Care liliac?

Fata îl măsură cu o privire lungă, aproape duşmănoasă, şi trînti uşa în urma lui.

CAPITOLUL 5

Se opri o clipă în mijlocul pieţei, în faţa profilului ciudat al clubului „Elba". Traversă apoi în continuare, pînă intră în şuvoiul trecătorilor. Mergea repede, cu o expresie încordată, parcă dureroasă, pe faţă. I se păru că e strigat:

— Hei, Blondule!

Nu privi înapoi, respinse cu o mişcare scurtă a capului posibilitatea că ar fi el cel chemat, trebuie să fi fost doar o amăgire, cine putea să i se adreseze astfel în locul acela?

— Un moment! Blondule! Ce naiba, faci pe surdul? Aha, bine... Comisarul îşi umflă pieptul: Stai!!

Înţepeni milităreşte. Apoi făcu şi stîngă împrejur. Mopsul zîmbea. Ca totdeauna părea să fie în perfectă formă. „Fii atent, piticule, îi şopti la ureche vocea, habar n-ai ce bestie în saramură e Mopsul ăsta!"

„Fii pe pace! Mă descurc eu. Fii sigur, piticule, că Mopsul n-are să mă uite cîte zile va trăi... Un lanţ de

surprize îl aşteaptă pe Mops, aşa presimt eu...”

„Fii calm, sînt lîngă tine!”

Comisarul se apropia încet, pipăindu-şi nasturii să vadă dacă e bine încheiat.

— Ce faci, Blondule dragă? Treci şi nu mă vezi? Dar se poate? Noi, nişte vechi cunoştinţe, să ne ocolim ca nişte statui?! De unde naiba te cunosc, ia spune!

— Ce zi frumoasă, domnule comisar! Aţi observat ce culoare are cerul astăzi? Şi cît de frumos a înflorit liliacul? Şi cu cîtă impertinenţă au înflorit fetele?

— Adineauri mi-ai şters umărul şi te-ai uitat în ochii mei, ca în gol... Te preocupă ceva anume? Ştii că s-a amînat sosirea generalului? În ultima clipă s-a amînat, şi nu se ştie pentru ce zi, eu sper că s-a amînat definitiv... Era o chestie tare păcătoasă!

— Da? Ce păcat! Şi eu care pregătisem bomba! Totdeauna sosesc cu întîrziere, acesta mi-e destinul! vorbi Blondul ca la teatru, lungind silabele.

— Crezi că-mi pasă? Dă-l în trăznet de general! Poţi să-i pui şi fitil în fund dacă vrei! Îţi spun sincer, dar mă crezi? foarte sincer, m-am săturat de poveştile astea! Dă-i în trăznet pe toţi! Vii la mine să bem ceva? Stau aici, aproape, după colţ... Îţi promit să nu te otrăvesc, azi facem pace, ce zici? Ce zici, Blondule?

— Dacă-i vorba să bem, să bem ceva zdravăn, atunci primesc.

— Grozav! Grozav! Ştiu sigur că te cunosc de undeva, şi nu-mi vine în minte de unde!...

— Încearcă să-ţi forţezi memoria în zori, imediat ce te trezeşti, cînd ai capul complet limpede... Eu, precum vezi, fac tot ce pot ca să te ajut!

— Ai spus o vorbă mare. Două vorbe mari ai spus: aia cu „generale, nu te grăbi”, şi acum.

Se opriră în faţa casei Mopsului. Alături vîntul aducea valuri de praf peste nişte ruine înconjurate cu un gard solid de sîrmă ghimpată.

— Gardul l-a aranjat moştenitorul, rîse Mopsul, că din proprietar nu s-a mai găsit decît un rinichi. Să nu se fure

ceva, parcă ar fi ce!

Blondul îşi trecu degetele prin păr, gîndindu-se la cele două împuşcături de aseară.

— În orice caz aţi avut noroc, zise, cam absent. Dacă bomba lovea cu treizeci de metri mai la dreapta...

— Unde sînt eu, nu pică bombe, făcu Mopsul convins. De obicei eu mă plimb în timpul bombardamentelor, aşa-mi place mie, sînt ca Ulise, ăla care era vulnerabil numai la călcîi.

— Achile, nu Ulise. Ar trebui să citeşti Biblia!

— În Biblie scrie asta?... Fie şi Achile. Dar mă crezi?

— Te cred, cu bucurie, Comisarule!

— Vorbesc foarte serios.

— Iar eu cred foarte serios. Te cred din palma mîinii drepte, pînă la genunchiul piciorului stîng. Îţi ajunge?

— Văd că nu crezi, dar dacă ne trimite Dumnezeu un bombardament... Sper să avem parte de unul, cît de curînd. Îmi bat joc de aviaţia lor şi de bombe, şi de crucea mamei lor...

Intrară în casă. Un puşti bălai, de vreo zece ani, sări în faţa Mopsului. Avea la gît o salbă de oase de găină sau de altă vietate măruntă şi ceva asemănător la încheietura mîinii stîngi.

— Ticule! Ticule! Am mai prins două pisici! Una mică şi una foarte mare şi urîtă de tot!

— Grozav! se bucură Mopsul. Le executăm după masă. E vorba de pisicile care ne mănîncă puii – îi explică Blondului – le prindem, şi curtea supremă le condamnă la pedeapsa capitală: moartea.

— Ce amuzant! zîmbi Blondul. Nu m-am îndoit niciodată că ştii să te distrezi bine... Piciul e al dumitale?

— Aşa s-ar părea, dar parcă poţi fi sigur?

— Ticule, hai să vezi pisicile. Haide, haide, se agăţă copilul de mîna lui taică-su, încercînd să-l urnească din loc.

— Gura! strigă Mopsul, neaşteptat de brutal. Le vedem după masă. Ia prezintă-te frumos!

— Costel, zise băiatul întinzînd ţanţoş mîna.

— Dînsul e Blondul, rînji Comisarul. Spion şi agent...

Are de gînd să-l trimită pe generalul von Böhm...

— ...acolo unde vîntul rostogoleşte norii, interveni Blondul.

— Exact. Acolo unde vîntul rostogoleşte norii... Unde e mama?

— Unde să fie? În bucătărie, pregăteşte masa.

— Trimite-o aici!... Doamnă – zise brutal Mopsul în clipa cînd nevastă-sa intră – te anunţ în mod oficial că ţi s-a înfundat! Nu mai ţin goangele... Ştiu totul! Ştiu cu cine te întîlneşti, ce faci acolo, ce spui şi cum mă bîrfeşti...

Mopsul îi şopti Blondului confidenţial:

— Nevasta trebuie s-o înspăimînţi din cînd în cînd. Altfel...

Femeia se făcuse albă la faţă, şi Blondul nu înţelese dacă de ruşine că era şi el acolo, ori din alte motive.

— Te bucuri că am aflat totul?

— Iar începi? Te rog frumos...

— Nu mă ruga! Pune masa. Toarnă ţuica. Adă vinul. Executarea!

— Era cazul să mă prezinţi doamnei, zise după aia Blondul.

— Ce să te mai prezint? Iartă-mă o secundă.

Comisarul ieşi.

„N-ai impresia că totul e o farsă, piticule?” gîndi Blondul.

„Încă nu înţeleg ce urmăreşte. Nu te îmbăta cu nici un preţ!”.

„Bine. Ce zici de liliacul ăla de peste drum?”

„Lasă liliacul... Nu e nici un liliac acolo... Fii atent!”

„Mă trec fiorii, piticule!”

„Sînt şi eu aici. Nu te teme de nimic”.

Comisarul se înapoie numai în cămaşă. Blondul constată că e monstruos de lat în umeri şi are un început de burtă, amănunte pe care uniforma părea că le ascunde. Văzînd că pe masă nu apăruse încă nimic, Mopsul mormăi o înjurătură şi ieşi. Peste o clipă apăru nevastă-sa cu o tavă. Îi aruncă Blondului o privire nepăsătoare, combinată cu un fel de zîmbet, parcă ar fi vrut să-i arate că discuţia

dinainte nu era decît o glumă. Blondul nu se simţea în apele lui şi preferă să se ridice în picioare.

— Nu vă deranjaţi, zise ea. Avem o ţuică minunată. Vă place ţuica?

— Moldovenilor le place ţuica bună...

— Daa? Sînteţi moldovean?

— N-am spus că sînt moldovean. Am spus că moldovenilor le place ţuica.

Comisarul reveni.

— Doamnă, sîntem flămînzi. Sper că nu ne mai ţii mult?

— Pînă goliţi trei păhărele şi fumaţi o ţigară, sînt gata, încercă ea să zîmbească. Vai, ar fi cazul să-ţi schimbi cămaşa, e udă.

— Lasă cămaşa... Şi de ce zîmbeşti atît de superfluu? Ştii că nu-mi place... Doamna, zise Mopsul după ce rămaseră singuri, se pretinde foarte cultă, ştie franţuzeşte, italieneşte, spanioleşte şi-i place să ia pe toată lumea la superfluu... Să bem! Ţuica asta e o ţuică făcută din praf de puşcă binecuvîntat de trei episcopi...

Comisarul se scărpină în cap şi rămase cu cîteva fire în palmă.

— Îmi cade părul, zise el. Chelesc. Din pricina grijilor.

„Spune-i că n-are decît să şi-l prindă în copci, dacă-i cade”, şopti piticul.

— Ai o nevastă frumoasă! zise Blondul.

— Dă-o-n trăsnet!

Mopsul umplea paharele imediat ce se goleau. După al patrulea, Blondul simţi că mîinile îi deveniseră mai uşoare şi bănui că nu va rezista ritmului.

— Ce zici de ţuică? Acum crezi că e din praf de puşcă sfinţit?

Camera era mare şi răcoroasă. Două etajere de cărţi, deasupra o pînză: obişnuita ţigancă cu sînii dezgoliţi. Masa fu servită numai pentru ei doi. Comisarul spuse că nevastă-sa şi copilul mănîncă în bucătărie. Ţuica era foarte tare şi Blondul constată că i se împleticeşte limba. Mopsul asudase şi sorbea cu destulă delicateţe supa fierbinte. După aceea turnă vinul, şi fură aduse fripturile şi salata, şi

iarăşi turnă vin, şi Blondul făcea eforturi disperate să înfrîneze ameţeala ce-l cuprindea tot mai tare, şi paharele fură umplute iar, şi deodată Mopsul se sculă şi zise că acuma vor merge să facă de petrecanie pisicilor, după care vor putea bea liniştiţi. Ţiganca de pe tablou îi arunca priviri lascive Blondului.

— Costel! Pisicile! porunci Mopsul.

Se ivi nevastă-sa.

— Lasă-l, te rog, pe copil să termine masa.

— Nu mai vreau să mănînc, ticule, urlă piciul năvălind în cameră cu un fel de colivie mare.

— Asta e invenţia noastră, se făli Comisarul. În colivie, speriate de moarte, stăteau ghemuite două pisici. Cea mai măruntă, cu blană frumoasă în dungi cenuşii, avea un aer parcă resemnat. Cealaltă – un cotoi imens, galben, cu ochi roşiatici, fioroşi. Băiatul povesti cu multă însufleţire cum izbutise să pună mîna pe ele. Se pare că fiorosul cotoi le gîtuise cu o zi înainte doi pui şi supliciul său urma să fie mai complicat decît al pisicii celeilalte. Urmă o ceremonie foarte caraghioasă – cea a judecăţii. Mopsul îşi puse pe cap un joben prăfuit, străvechi, iar băiatul un coif din carton aurit, el era de astă dată avocatul, iar taică-său procurorul, numai că în realitate se dovediră a fi amîndoi procurori şi insistară asupra pedepsei cu moartea, care în cele din urmă fu pronunţată în aplauzele asistenţei. Nevasta comisarului nu participa la proces. Puştiul luă colivia şi ieşiră afară; în clipa aceea toate sirenele din oraş începură să urle pe mai multe voci.

Locul de execuţie era în fundul grădinii, la un nuc bătrîn, învecinat cu gardul de sîrmă ghimpată ce înconjura ruinele casei vecine.

Pe trunchiul nucului erau urme de sînge şi o mulţime de crestături.

— Cu care începem? întrebă Mopsul.

— Cu aia mică, propuse copilul.

— Ce zici? îl întrebă Mopsul pe Blond. Eşti de acord să începem cu aia mică?

Blondul se acoperise de sudoare rece din creştet pînă-n

tălpi. Urechile îi ţiuiau. Dincolo de gardul de sîrmă ghimpată descoperise cadavrele macerate ale altor cîtorva pisici, aruncate cît mai departe, în buruieni.

— De acord, zise el. Avu o clipă de speranţă cînd uşiţa coliviei fu deschisă. În secunda aceea cel puţin una din mîţe ar fi putut evada, aruncîndu-se cu iuţeala fulgerului. Dar cei doi tigri în miniatură se înghesuiseră înspăimîntaţi în fundul coliviei şi Mopsul băgă laba înăuntru. Între timp, băiatul pregătise un ştreang de sîrmă şi nişte sfori.

Sirenele tăcuseră şi acum se auzeau avioanele.

— Fiţi liniştiţi, zise vesel Mopsul, bombele mă ocolesc. Unde sînt eu, bombele nu cad, şi prinse de gît mîţa cu dungi cenuşii. Aceasta miorlăi lugubru, agăţîndu-se din toate puterile de pereţii de sîrmă, dar pînă la urmă Mopsul o scoase, şi atunci, undeva, în direcţia rafinăriilor, explodă prima bombă, şi urmă obişnuitul tremur al pămîntului, şi înfiorarea sumbră a văzduhului, iar faţa copilului se făcu albă, numai Mopsul rămînea vesel şi cu o îndemînare ce trăda experienţa imobiliză picioarele animalului, iar băiatul, cu mîinile tremurînd, răsuci sfoara împrejurul lor, şi cînd era gata, ştreangul de sîrmă fu petrecut în jurul gîtului subţire, şi pisica ridicată în sus; coada i se răsucea ca un şarpe şi trupul zvîcnea îndoindu-se, sărind în toate părţile, dar Mopsul rîdea de zvîrcolirile ei, şi continuă să rîdă în timp ce căzu bomba a doua, şi a treia, şi a patra. Avioanele se vedeau bine ca nişte musculiţe argintii cu aripile imobile, şi după ce căzu a doua serie de bombe începu antiaeriana, din trei părţi, împînzind cerul cu nouraşi rotunzi şi neserioşi.

Mopsul agăţă ştreangul cu pisica într-un cui bătut mai demult în trunchiul masiv al nucului şi apoi luă o secure ruginită, şi-i oferi Blondului plăcerea primei lovituri, dar acesta refuză. Comisarul începu să dea vîrtos, dar nu cu tăişul, ci cu partea plată, şi printre bubuituri şi explozii se auzeau uneori trosnind oasele pisicii, care însă continua să se zvîrcolească, ţipînd înfiorător.

Bombele cădeau ceva mai aproape, apoi avioanele se depărtară, făcură un ocol şi reveniră iar.

Pisica deşi avea capul zdrobit, şi un ochi îi atîrna, continua să se zvîrcolească şi să plîngă, şi atunci Mopsul lovi şi cu tăişul, îi reteză coada şi una din labe, pisica însă se zbătea mereu şi comisarul îi explică Blondului că totdeauna e aşa, blestematele astea au nouăzeci şi nouă de suflete, şi atunci mai lovi o dată, tăindu-i capul.

O bombă căzu aproape, apoi alta, şi mai aproape.

— Costel, se auzi ţipătul femeii, vino în pivniţă!

— Auzi, îl cheamă pe copil, iar pe mine nu mă cheamă, se strîmbă cu ură veche şi rea Comisarul. Pe el îl cheamă, iar pe mine nu mă cheamă! Rămîi cu tata, Costel, unde e tata, nu se întîmplă nimic rău.

Trupul decapitat al pisicii încremenise într-un ultim spasm.

— Poate vrei să mergi la adăpost? îl întrebă Comisarul pe Blond. Dar să ştii, lîngă mine poţi sta liniştit. Aşa e, Costel?

— Aşa e, ticule, se bîlbîi puştiul.

Avioanele mai făcură un ocol, şi se îndepărtară.

— Ura, s-au dus. Acum să-l căsăpim şi pe dumnealui...

Dar motanul cel galben, cu ochii injectaţi de sînge, cu înfăţişarea zburlită de diavol turbat, înnebunit probabil şi de ţipetele consoartei sale, era decis să nu moară nerăzbunat. Îşi înfipse cu disperare colţii şi ghearele în braţul întins şi dezgolit al Mopsului şi aproape un minut nu-i permise să şi-l scoată afară, atît de crîncen îl prinsese. Comisarul nu scoase nici un geamăt. Îşi privi asudat mîna şiroind de sînge, apoi se duse la nuc şi culese de jos cu mîna teafără ce mai rămăsese din pisica cealaltă, şi aruncă totul peste gardul de sîrmă ghimpată, în urzici.

— Hai în bucătărie, zise după aia.

Urmă ceva îngrozitor. Colivia cu motanul galben se răsturnă de cîteva ori de pe plita încinsă, unde o pusese Mopsul, azvîrlită de salturile disperate ale motanului. Dar el o aşeza mereu, la loc, şi de fiecare dată motanul se azvîrlea să-l muşte. Blondul ieşi afară, în timp ce un miros oribil de ars se revărsa peste tot.

— Eu plec, zise Blondul după aia. Mulţumesc pentru

toate.

— Nu! Acuma bem! hotărî Comisarul. Nu te las să pleci, mai avem de vorbit, mai avem să ne spunem cîte ceva, eu ţie, şi mai ales tu mie, ha, ha! Iar cînd se răcoreşte, mergem la fotbal.

CAPITOLUL 6

Peste vreo cîteva ore se îndreptau către arena oraşului. Se ţineau de braţ. Comisarul vorbea mereu, iar Blondul nu înţelegea ce, şi nici nu-l asculta.

— De unde te cunosc eu, Blondule dragă? De unde, a, de unde?

— De unde mă cunoşti? A... a... a... Prostii! Ce frumos a înflorit liliacul!...

— Te temi de moarte, Blondule dragă?

— De moarte? Nuuu... Eu nu mor niciodată. Niciodată, niciodată!

— Eşti beat... eşti vesel... eşti un băiat pico-bela... un blond pico-bela!... Şi nici nu mori niciodată...

— Niciodată.

„Te-ai îmbătat ca un porc... ca un porc, piticule!”

„N-am avut ce face... Trebuia. Dar nu credeam să mă îmbăt aşa curînd. Sînt slăbit”.

Mai departe Blondul îşi amintea cum ajunseseră la arenă, cum se îmbrîncise Comisarul şi cum îşi găsiră nişte locuri bune, iar apoi echipele apărură pe teren, una dintre ele reprezenta nu mai ştia ce divizie motorizată de pe Rin, iar cealaltă era o „aleasă” a oraşului, şi totul era foarte, foarte caraghios! Caraghios pentru că o bombă căzuse chiar în mijlocul terenului săpînd o groapă imensă în lutul moale, şi imediat după începerea jocului mingea zbură în groapă, şi doi jucători se duseră s-o caute şi dispărură pentru cîteva minute şi ieşiră galbeni, murdari, şi pe urmă mingea se ascunse iar în groapă, şi aşa mereu, apoi una dintre echipe marcă un gol, iar alături, lîngă Blond, era un spectator care striga mereu: Haide, Luciule, haide,

Luciule! Luciu ăsta era cel mai bun jucător al oraşului, şi pe urmă, pe neaşteptate urlară iar sirenele, şi oamenii înnebuniţi începură să alerge în toate părţile.

Era către seară şi în învălmăşeală Comisarul îl pierdu pe Blond, şi se pomeni fugind pe stradă, şi alergă aşa mult timp, nu fiindcă i-ar fi fost frică, ci fiindcă alergau toţi, şi între timp începu bombardamentul şi Mopsul înjura şi-şi zicea că fără discuţie greşiseră oraşul de-l bombardau pentru a doua oară în ziua aceea, dar probabil spusese asta cu voce tare căci cineva îi aruncase din fugă că de acum bombardamentele vor fi tot mai dese, şi în faţa lui apoi se prăbuşi o clădire, şi Comisarul alergă mereu pînă se poticni de ceva şi se întinse din goană, la pămînt.

Formidabil! Se împiedicase de cadavrul cuiva, şi acela părea a fi chiar Blondul! Se tîrî către el şi-i recunoscu hainele, şi pantalonii, şi părul, şi chiar faţa, deşi era complet desfigurată, aproape despicată în două. Mopsul se ridică gîfîind.

— Nenorocitul de el, zicea că nu moare niciodată!... Ei, nu face nimic, e bine şi aşa... Bombardamentul de azi a făcut ce n-au reuşit gloanţele de ieri. Am scăpat de o grijă... deşi mi-ar fi plăcut să aflu adevărul cu privire la el... Şi oare de unde dracu' l-oi fi cunoscut?...

CAPITOLUL 7

Întîi se luptă cu valurile care-l purtau încolo şi-ncoace, se lupta să le liniştească, şi, în fine, reuşi să sară pe ţărm, şi atunci se trezi, deschise ochii şi văzu fereastra deschisă şi grădina toată adunată în fereastră. Era o dimineaţă înaltă, şi liniştită, şi paşnică. Blondul sări din pat, sprinten şi uşor. Acoperişul îndepărtat al casei ce se vedea între cei doi nuci din grădină dispăruse. Afară de asta nu mai era nici o schimbare. A, da. Privirile îi coborîră la pervazul ferestrei şi acolo văzu un plic. Un plic. Desigur, un plic, nu mai era beat şi nici nu visa. Era lipit şi nu purta nici o adresă, dar era pentru el, şi fără îndoială fusese pus de

cineva din grădină. Foarte interesant. Şi chiar misterios. Blondul deschise plicul. Versuri!... Niciodată nu iubise versurile, nu-i plăcuse să le înveţe pe de rost, nu-i plăcuse să le recite, acestea însă erau scrise de mînă, nu tipărite, şi păreau a fi adresate chiar lui:

„Elegie intimă la un puişor blond

În timpul serii cu bolta plumboasă
Din nou îmi răsare: o stea luminoasă!
Steaua coboară din nou către mine...
Vederea mi-i ia, căldură îmi vine!...

Avut-am eu un simţ semeţ,
N-aveam inimioara slabă!
Dar ăst porumbel isteţ
Mi-a plecat fruntea mea dalbă...

Sufăr ceva „nelămurit”
Oare cu ce i-am greşit?...
Cum nu mi s-a întîmplat nicicînd:
Dar suspin mă văd cîntînd!...”

Aruncă foaia şi se îmbrăcă repede. În grădină aerul era parfumat. Răcoarea dimineţii încă nu trecuse. Alergă printre macii cu petale purpurii; îi plăceau macii. Se aşeză pe o bancă. Zumzetul albinelor îl înconjura, monoton.

Apoi, după ce trecu un timp, îl văzu venind pe Timar.

— Te caută cineva, îl anunţă bătrînul, privindu-l cu o mulţumire bonomă, puţin tîmpă.

„Blestematul de Mops!” gîndi Blondul. Şi se ridică încet pipăindu-şi sub cămaşă pansamentul.

Nu mă slăbeşte o clipă.

— O fată, zîmbi Timar. Te aşteaptă în cameră.

Blondul grăbi paşii. Alergă iar printre macii arzători, simţind bătăile inimii, simţind cum acea sfîrşeală ciudată, acea spaimă adîncă urcă de-a lungul fiinţei sale.

În prima clipă n-o recunoscu. Stătea în faţa geamului

ţinînd în mînă foaia cu poezia neroadă. Îl privea, şi Blondul rămase o clipă ţintuit, în capătul privirilor ei. Zîmbea oarecum, dar îl întrebă destul de tăios:

— Cine ţi-a trimis-o? Cine ţi-a trimis poezia asta stupidă?

Blondul o privi uluit.

— Nu mă recunoşti? întrebă fata, cu glasul ei ferm, repezit.

— M-da... adică...

Bineînţeles! Halatul alb, sala de aşteptare, doctorul... „Cînd să mai vin?" „Nu e nevoie. Eşti sănătos ca un bou..."

— Văd că domnul face cuceriri! zîmbi ea cam ameninţător, fluturînd foaia. Apoi îi întinse mîna bărbăteşte, recomandîndu-se: Vera! Asistenta doctorului „y z". Şi nu te mai preface... Nu mai face pe miratul... Nu mai lua mutra asta ca şi cum n-ai şti de unde să...

Asistenta! Hm! Ei, da, asistenta... Blondul zîmbi, devenind dintr-o dată adept al teoriei celei de-a patra dimensiuni. Împinse un scaun în direcţia ei. Fata se aşeză. Purta o rochie decoltată, fără mîneci. Umerii se rotunjeau perfect, foarte bronzaţi.

— Eşti încă mirat, zise Vera.

— Ba deloc, protestă Blondul.

„Mare tîmpit eşti, zise piticul. Cum adică, vrei să spui că te aşteptai la vizita ei?"

„Ai dreptate, piticule. Sînt un mare tîmpit".

— Motivul vizitei mele este următorul, zise ea repede.

Acum avea o privire tăioasă, aproape rea. Nu mai zîmbea de loc.

— O jumătate de oră după ce ai plecat, a venit un om... Ai o ţigară?

Îi dădu o ţigară şi i-o aprinse.

— Cred că era de la poliţie, sau cam aşa ceva, zise ea, apăsat.

Blondul o privi: o cursă de-a Mopsului?

— S-a interesat de tine. L-a descusut pe doctor, ce i-ai spus, ce fel de răni ai, dacă sînt răni naturale – auzi, idiotul, *na-tu-rale,* idiotul! – dacă i s-a părut ceva suspect...

— Ai asistat la discuţie?

— Nu, fiindcă m-a trimis la plimbare. Dar mi-a povestit apoi doctorul.

— Bineînţeles. Între doctor şi asistenta lui nu pot fi secrete.

— Nu pot fi, repetă ea aspru, furioasă parcă de întrerupere. Eşti urmărit.

— Ştiu.

Blondul se ridică, îşi turnă apă în pahar, dar nu bău, îl puse pe masă.

— Atunci, dacă ştii, îmi pare rău că mi-am pierdut timpul. Pentru ce eşti urmărit?

— Poate-mi spui dumneata pentru ce? Oare nu Comisarul te-a trimis la mine să mă plictiseşti aşa de dimineaţă cu poveştile astea de groază? Ba da, el te-a trimis. Ei bine, pentru ce?

Ea rămase surprinsă, asprimea de pe faţă i se topi.

— Comisarul?! M-a trimis Comisarul?!

— Ha, ha, ha! nu se putu abţine Blondul. Te pomeneşti că eşti de bună credinţă! Te pomeneşti că trebuie să-ţi mulţumesc!?

— Ascultă, domnule cuceritor! izbucni ea, dar apoi zîmbi, zîmbi aproape fermecător, şi Blondul rămase uimit constatînd deodată cît e de frumoasă fata aceasta ciudată. Ştii, urmă ea, dacă-i o poveste cu spioni şi detectivi, vreau să iau şi eu parte la ea. Bine?

— Ce prăpăstii pot ieşi din gura unei femei! zise Blondul posomorîndu-se. Dar eu nu cunosc jocul la care mă inviţi... De ce nu cauţi alt amator, mai priceput, mai vesel decît mine?

— Glumesc, zise ea. Nu prea ai aer de conspirator. Nici eu. Şi apoi sînt bolnavă.

— De aia fumezi mereu?

— De aia. Dacă vrei o iubită romantică, ar trebui să mă alegi pe mine. Da, pe mine, adăugă îngustîndu-şi ochii.

— Cred că te lauzi. Şi asta e o poveste, ca şi toate celelalte.

— Spune repede, zise ea, vrei să te întîlneşti diseară cu

mine? Dar să nu cazi pe gînduri, n-am chef să te văd frămîntîndu-te pînă iei o hotărîre. Răspunde imediat, acum! Vrei?

— N-am timp.

— Foarte bine. Mai iau o ţigară... Mulţumesc. Plec. Condu-mă, te rog.

După plecarea fetei, Blondul se bărbieri. Tocmai cînd termina cu obrazul stîng şi se pregătea să treacă la cel drept, intră Timar şi-l întrebă dacă nu văzuse pe undeva o cheie, cam de forma asta. O auzi apoi pe Cici amenințînd că o să vîndă pendula, fiindcă nu mai avea trai din pricina ei. Cîteva uşi fură trîntite cu zgomot, iar cei de la etaj începură iarăşi să-şi mute mobilele. În curte se încăierară nişte copii, şi apoi interveniră mamele, gata să se ia de păr şi ele, şi pe urmă şi taţii, şi pe urmă veni iarăşi Timar şi scotoci prin sertarul din dreapta al dulapului şi prin sertăraşul din stînga al noptierei. Apăru şi Cici, după ce bătu delicat la uşă. Căutau cheia pendulei.

— Ai găsit-o?

— Nu, răspunse Timar, calm.

— Unde pleci?

— Să mă spăl pe mîini.

Cici îi aruncă Blondului o privire de martiră. Apoi se înduioşă:

— Era frumoasă domnişoara!

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Blondul. Vizita era cu totul neprevăzută.

— Dar nu face nimic! protestă femeia, ridicînd braţele ocrotitor. Timpul trece, şi e păcat să nu...

Timar reveni. Nevastă-sa nici nu se uită în direcţia lui.

— Ai găsit cheia? se interesă el.

Cici îl expedie să mai caute prin alte sertare, şi după ce rîndui prin cameră, îl sfătui pe Blond să nu doarmă cu geamul deschis, fiindcă ar putea intra liliecii şi goangele. Blondul terminase cu bărbieritul cînd uşa se deschise iar, fără zgomot, şi se ivi Edmond Dantés. Arăta parcă ceva mai puţin fantomatic, poate datorită cămăşii albe şi largi, care-i dădea oarecare formă şi volum. Faţa mică şi suptă o

avea însă deosebit de tristă. Scăpase iarăşi de sub supravegherea nevestei, şi acum pornise într-una din rătăcirile lui obişnuite prin casă, speriindu-i pe unii, amuzîndu-i pe alţii, întrebînd dacă nu cumva ştiu unde se ascunde agentul procurorului Villefort. Îi spuse Blondului că e plictisit; la noapte pleacă în insulă să dezgroape comoara; nu vine Blondul împreună cu el? Totul e pregătit, şi barca, şi echipajul, şi pesmeţii de drum, şi are planul insulei dăruit de abatele Faria, cu locul peşterii unde se află diamantele.

„Nu vine cu el? Nu? Nu? De ce?... Cum? Vine? Serios vine? Cum? Cu ce condiţie? Dar de ce?... Nu, femeia aceea nu e Mercedes, nu trebuie s-o creadă. Nu, nu, nu, femeia aceea minte, e o – pssst! – agentă a baronului... Poftim? Ce să se întîmple? N-are ce să se întîmple, planul e perfect... O, marinarii sînt oamenii lui!... Atunci, e clar, la noapte!”

Se auzi soneria, Edmond Dantés continua să vorbească tot mai însufleţit, Blondul însă distinse clar vocea Mopsului:

— Ce nenorocire, domnule Timar! Atît de tînăr... Am venit să mă îngrijesc de lucrurile lui...

Se vede că Timar îşi exprimase nedumerirea, fiindcă Mopsul continuă:

— Cum, încă nu ştiţi? Vorbiţi serios, n-aţi aflat? Chiriaşul dumneavoastră, prietenul meu, Blondul, ieri, în bombardament... L-am văzut, arăta groaznic!

Timar deschise larg uşa, şi comisarul îl văzu deodată pe Blond, şi în prima clipă rămase perplex. În clipa următoare însă îl văzu şi pe Edmond Dantés, şi mintea lui de copoi înregistră aproape involuntar că „deci acest nebun, acest om cu memoria aşa-zis pierdută, este de fapt... he, he! Cum se leagă faptele! Şi Blondul trăieşte... Beat trebuie să fi fost eu ieri... Şi totuşi, parastasul mă-si, el era!”

— Mă, tu-ţi baţi joc de mine? înaintă Comisarul. Tu trăieşti sau eşti mort!? Ieri te-am văzut mort, cu ţeasta sfărîmată! Doar nu sînt nebun!

— Aveţi multe amazoane în slujba poliţiei, domnule Comisar?

— Ceee? Care amazoane? Blondul se feri în lături. Respiraţia Comisarului putea omorî un om de la trei metri.

— Mai eşti încă beat? Dar este imposibil! se înfurie Mopsul. M-am poticnit şi am căzut peste tine, ieri, seara, în bombardament. Toţi alergau urlînd. Ţi-am recunoscut hainele, părul, faţa, deşi... faţa... era cam mototolită... Şi nasturii de la haină i-am recunoscut.

— Comisarule! Eu ţi-am spus că nu mor niciodată. De ce uiţi asta mereu?

— Lasă glumele! Cum nu mori niciodată!?

— Te-ai fi bucurat să scapi de mine?

— Da... M-aş fi bucurat să scap de o complicaţie... Şi totul – mama dracului! – vine de acolo că nu-mi amintesc de unde te cunosc. Dar te cunosc, ştiu sigur. Uneori, am, da, uneori am pur şi simplu impresia că te-am mai arestat o dată!

În această clipă nebunul care rămăsese uitat pentru moment, sări în picioare şi făcu doi paşi semeţ, cu braţele încrucişate şi ochi scăpărători.

Vorbi cu vocea gîtuită de o reală emoţie:

— Şi pe mine m-ai arestat, acum paisprezece ani. Sînt Edmond Dantés! Mă recunoşti?

Mopsul sări în sus, turbînd de ciudă:

— Tu să nu te mai prefaci, că nu-ţi mai merge! Te arestez imediat! Te arestez imediat! Vii cu mine, şi vedem noi acolo ce fel de pasăre eşti!

— Niciodată! Mai bine moartea! urlă celălalt, şi se repezi la uşă, nebun, cu faţa fremătînd de exaltare. Năuc, nemaiştiind ce face, Mopsul se luă după el, se poticni de prag şi bufni ca un sac în antreu, blestemînd în gura mare. Dar imediat se ridică şi, caraghios, cu pistolul în mînă, porni în urmărirea lui Edmond Dantés. Acesta urcă în fugă scările şi năvăli în apartamentul familiei ce-şi muta mereu mobilele, lăsîndu-i pe toţi încremeniţi de spaimă. Zbură prin cele două camere şi ajunse la fereastra ce da în stradă. Văzu – cine ştie ce văzu! – dar probabil văzu, ori îşi închipui că are în faţă oceanul, şi fără să mai aştepte o clipă, se aruncă în jos, cu capul înainte, chiar atunci cînd

Comisarul intra şi el cu revolverul în mînă.

— Ce poveste păcătoasă! gîndea mai tîrziu Comisarul. Dar sînt eu vinovat? Ar trebui să mă interesez cine e afurisitul ăsta de Edmond Dantés, fi-i-ar numele blestemat. Şi să-l citesc pe Caragiale. Ptiu, drace!

CAPITOLUL 8

Aproape în fiecare seară se întîlneau la „Savoy” şi cinau împreună. Doctorul von Braun era foarte entuziasmat de reportajele sale, de umorul Blondului, şi în general de viaţă. Visa să scrie un reportaj măreţ despre generalul von Böhm, a cărui sosire, însă, se amîna mereu. Totuşi pregătirile în vederea primirii sale nu conteneau. După cîte se vorbea, generalul avea să aducă drept cadou municipalităţii oraşului, din partea Reichului şi a lui Hitler personal, o duzină de autobuze capturate în Est.

Reporterul pentru Balcani al revistei „Visul pensionarilor” din Münchenbea multă bere şi înfuleca mereu cu acelaşi entuziasm rasolul de vacă.

Într-una din seri, dr. Braun îl anunţă pe Blond că se vestise sosirea sigură a generalului, în cursul săptămînii care urma: la barieră, von Böhm avea să fie întîmpinat de oficialităţi, iar cea mai frumoasă fată din oraş avea să-i ofere pîine şi sare. După aceea generalul trebuia să ia parte la o ceremonie la primăria urbei, iar apoi urma banchetul de la clubul nazist „Elba”, la care participa o parte din statul său major.

Bineînţeles, ca ziarist şi reporter al unui organ de presă important ca „Visul pensionarilor”, doctorul von Braun spera să ia parte la această recepţie, unde aveau să se discute lucruri importante şi în mare parte secrete. Mai era o problemă grea: cea mai frumoasă fată din oraş trebuia să fie aleasă în cadrul unui concurs, de către juriul al cărui preşedinte fusese desemnat el. Nu doreşte Blondul să asiste la dezbaterile juriului? Poate, răspunsese Blondul, cu privirile în altă parte. O văzuse intrînd în local pe Vera,

însoţită de un tînăr cu bicicletă pe nas. Privirile li se întîlniră şi fata se opri. Îi spuse ceva biciclistului, acesta îi sărută mîna supus, şi dispăru. Vera veni direct la masa lor. Era elegantă, şi frumoasă, şi Blondul se străduia zadarnic să facă vreo asociaţie între ea şi fiinţa umilă pe care o zărise în prima seară acolo, în colţul cel mai întunecat al localului.

— Bună seara! Ce fac conspiratorii? Vreau o ţigară!

Se aşeză, Blondul îi dădu o ţigară.

— Prezintă-mă, zise Vera. Spune-i că sînt logodnica ta.

— „Locotnica?" se lumină la faţă von Braun, prinzînd acest cuvînt pe care-l cunoştea din întîmplare. Felicitările mele fierbinţi! urmă el în nemţeşte.

— Ce zice jigodia? întrebă ea, după ce-şi lăsă mîna pupată.

— Mă felicită. Adică, probabil, ne felicită pe amîndoi. Pentru fericirea nemaipomenită ce ne aşteaptă în viitor, şi dincolo de viitor, şi dincolo de celălalt viitor, în vecii vecilor...

— Amin! Fii amabil şi mulţumeşte-i. Cu cele mai politicoase cuvinte teutone pe care le ştii.

— Logodnica mea mă roagă să vă mulţumesc. Ceea ce şi fac! Vă mulţumesc, mein herr, urările dvs. Se vor împlini cu siguranţă. Toate urările sincere se îndeplinesc totdeauna...

— E o fată încîntătoare! Dacă aş fi întîlnit în tinereţe o asemenea fată, sînt sigur că m-aş fi împuşcat cu plăcere pentru ea.

— Zice că eşti o fată încîntătoare. Că meriţi orice sacrificiu, că a muri pentru tine e un omagiu prea mic ce ţi s-ar putea aduce.

— El are ochi, nu ca tine! Acest cotoi bătrîn şi beat... Acest cotoi cu blana arsă şi puturoasă...

— Logodnica mea spune că şi dvs. sînteţi încîntător. Cel mai încîntător dintre toţi. Cel mai încîntător dintre cei mai încîntători!

— Cine e jigodia? E şi el conspirator, ca tine? Dacă da, îmi trece pofta să conspir şi eu. Nu mi-ar place să conspir

cu acest cotoi cu blana pîrlită.

— Logodnica mea spune că aveţi un aer distins. Toţi nemţii au un aer distins, mai ales cei din Bünchen. Însă dumneavoastră parcă aţi fi coborît dintr-o ramă...

Von Braun îşi scoase ochelarii. Ochiul care vedea bine clipi vioi, celălalt rămase rece şi sticlos.

— Vei avea cu dînsa nişte copii minunaţi, rasă pură, bineînţeles românească. Rasele nu se pot schimba din păcate. Da, din păcate, fiindcă voi aţi merita să fiţi mai mult...

— Doctorul von Braun spune că eşti o puşlama obraznică; cum de-ţi permiţi să-i azvîrli fumul în nas? Se miră că bei atît de mult. E de părere că logodnicele cuminţi nu trebuie să se îmbete decît între patru ochi cu logodnicii.

— Spune-i să se ducă la toţi dracii! Spune-i că-i sparg o farfurie în cap. Spune-i că-i bătrîn şi urît. Spune-i că seamănă cu şandramaua din colţ. Chiar aşa să-i spui, auzi. Să-i traduci, cuvînt cu cuvînt, totul şi exact. Cît se poate de exact. Spune-i că-l bate vîntul de amărît ce e...

— Ce a spus domnişoara? Am impresia... am convingerea că a spus ceva cît se poate de important şi interesant.

— Că ar fi fericită să fiţi naşul copiilor noştri. Cine s-ar mai putea mîndri cu un astfel de naş?

Schimbul de complimente continuă multă vreme, şi apoi von Braun căzu cu faţa într-o farfurie cu sos, atît de mult băuse, şi pe urmă se pomeniră pe stradă, Blondul cu Vera.

— Sînt groaznic de beată, iubitule...

„Cît de repede merge la ea!... Iubitule!... Aşa-i, piticule, ce repede merge la ea...”

„O să-ţi găseşti beleaua cu această fată, piticule.

„Te porţi ca un prostănac... Tocmai ea îţi mai lipsea acum, atîrnată de braţ şi beată... Ce ai de gînd?”

„Nimic. N-am de gînd nimic... Mint, piticule, mint cînd spun că n-am de gînd chiar nimic. Mint de asemenea cînd spun că am de gînd ceva... Nu ştiu... Ar fi bine să mă laşi în pace astă-seară”.

— Iubitule, mă asculţi, iubitule? Aşa-i c-o să mă prezinţi tuturor ca logodnică? Atît de mult am visat să fiu logodnică! Nu-ţi cer nimic... nimic altceva. Ştiu că pleci peste cîteva zile... Ştiu că poate nu te vei mai întoarce. Nu-ţi cer nimic, nimic... Numai să mă prezinţi ca logodnică. Logodnica ta. Singura ta logodnică.

Dinspre gară se auzi şuierul unei locomotive. Părea un ţipăt deznădăjduit.

CAPITOLUL 9

O viespe galbenă bîzîia împrejurul paharului cu sirop la gheaţă. Nu ştia cum să se apropie de licoarea dulce al cărei parfum o hipnotiza. Blondul urmărea viespea şi privea în lungul aleii, departe, unde apăruse silueta grea a Comisarului. Viespea se apropia şi se îndepărta de pahar; Comisarul se apropia. Blondul se afla într-un colţ al terasei „1 + 1 = AMOR”. Toate măsuţele erau foarte mici, rotunde, şi nu aveau decît două scaune. Înainte, la terasa „1 + 1 = AMOR”, nu erau admise decît perechi, bineînţeles mixte.

— Ce faci? întrebă Comisarul. Era proaspăt bărbierit şi bine dispus. Bătu cu palma peste măsuţă, gest de satisfacţie, de bună seamă, la el. Deci, repetă, ce faci, Blondule, misteriosule lipsit de mistere, interesantule adorat de femei?

— Citesc gazeta. Pentru un poliţist abil acesta ar fi un indiciu grozav. Eşti un poliţist abil. Chiar, ce părere ai, spune-mi sincer de tot, eşti un poliţist abil?

— Ce e nou în gazetă? întrebă Mopsul, ocolind întrebarea, ca un schior ce virează brusc.

— Crezi că în gazetă ar putea fi ceva nou?

Mopsul se aşeză. Părea mai mult decît foarte mulţumit de sine. Avea un aer visător de romancier solid, care a pus punct ultimului capitol. Un punct zdravăn, un punct cu totul deosebit.

— „CREŞTINUL anunţă toate sucursalele: ASTĂZI, DA”,

citi Blondul. Ce e asta?

— O înţelegere între speculanţi, zise Mopsul superior. Blondul citi alt anunţ:

— „PUIŞOR, scumpa şi draga mămichii fetiţă, vino acasă sau scrie unde te găseşti, eu sînt distrusă şi bolnavă, tata e mîhnit. 105”. Asta ce poate fi? întrebă iar Blondul. De vreme ce le cunoşti pe toate, spune-mi şi mie cîte ceva...

— O dramă, comentă Mopsul. O mică dramă de familie. Ceva sentimental şi micuţ ca o picătură de vişinată.

— „Societatea LARES: Bucureşti-Constanţa, în 55 de minute!” Dar asta?

— O minciună. Mai puţin de o oră nu iese niciodată. Ştiu, fiindcă am zburat pe avioanele LARES-ului... Şi nu numai pe ale LARES-ului...

— „FLORIAN, veniţi, consimţim”, citi mai departe, monoton, Blondul.

— Altă dramă, Florian ăsta vrea să se însoare cu o puicuţă. Puicuţa nu vrea fiindcă-l iubeşte pe Puişor. Dar părinţii o silesc să renunţe la Puişor. Vesel, nu?

— Foarte vesel! „Luciu orbitor prin crema Schmoll-Pasta”. Aici e foarte clar!

— Comedie. Eterna comedie. Eternă, fiindcă şi Schmoll-Pasta este eternă.

Blondul trecu mai departe:

— „Se caută proprietarii. La oborul principal de pripas din Splaiul Unirii 186 se găsesc:

1. O iapă de culoare albă.
2. Un docar.
3. 2 boboci de raţă.”

— Sînt foarte vesel, spuse Mopsul. Ghiceşti pe cine am arestat? N-ai să ghiceşti nici în doi ani. Pe individul care – ei, te-ai prins? – care... Zii! Arată că eşti cineva, Blondule! Ghiceşte dacă poţi! încearcă, Blondule!

— L-ai arestat pe proprietarul bobocilor, asta e!

— Ha, ha! Dă-l încolo pe proprietar! De el am eu grijă. Ascultă bine, Blondule. Şi nu leşina. L-am arestat pe agentul care trebuia să atenteze la viaţa generalului von

Böhm! Ai auzit bine? Lovitură de maestru! Numai eu pot da asemenea lovituri! Înţelegi! Prefăcîndu-mă că te urmăresc pe tine, l-am înşelat, i-am întins o capcană, şi mi-am bătut joc de el... Oooo! Un sirop la gheaţă, maestre! Un sirop, că plăteşte bulibaşa!

Blondul îşi scoase încet batista şi-şi tamponă fruntea umedă.

— Deci pe mine nu mă mai bănuieşti. Interesant! Şi totuşi, eu sînt acela care-i va face de petrecanie generalului. Ţi-am spus-o încă din prima zi, Comisarule!

— Ha, ha. Eşti vesel, bobocule! Eşti glumeţ, dar astăzi n-ai umor! Tu? Mopsul sorbi dintr-o înghiţitură siropul. Pfui, ce porcărie! Zici că tu îl vei lichida pe general? Ha, ha! Nici n-ai habar că-ţi pot spune şi ce ai mîncat de cînd ai venit, şi de cîte ori ai strănutat. De cîte ori ai zîmbit din colţul stîng al gurii şi de cîte ori ai strănutat... Eşti un băiat bun, Blondule. Maestre, ceva de băut, bulibaşa are bani astăzi! Trebuie să vii la mine, am cîteva plăci grozave. Am şi ţuică. Trebuie să tragem o beţie pe cinste, pentru izbînda mea. Nu face figura asta de copilaş necăjit, Blondule! Ha, ha! Apropo! Cînd facem o escapadă? La „Rio”. Sau, mai bine, la „Vechiul Pension”...

— Azi, dacă ar fi iarnă, ar fi o zi friguroasă, zise Blondul.

— Azi avem linişte, continuă Comisarul. Azi nu bombardează. Azi e o zi de pace!

Uuuaaaauuuu! urlară în aceeaşi clipă sirenele.

— Ha, ha! se înveseli Mopsul. Am zis-o! Dar, ia spune-mi, l-a îngropat pe bietul Edmond Dantés?

Era o zăpuşeală grea, nori negri urcau agale pe cer. Două escadrile trecură la mare înălţime, antiaeriana se zburli puţin şi se linişti, apoi apăru avionul singuratic, se apropia încet de moarte, ca o pasăre puţin atinsă de un glonţ cinic. Era încă foarte sus cînd pilotul făcu un viraj şi lăsă să cadă prima bombă. Pe urmă încă una, pe urmă o a treia, ultima. Tot oraşul urmărea cu ochii la cer cum se coboară în cercuri largi, fumegînd tot mai tare. Încetul cu încetul se prefăcu într-o dîră de fum ce înscria o spirală

neagră, uriaşă, ca o scară ridicată pînă la cer. Bufni, în sfîrşit, undeva, la marginea oraşului. Blondul îşi şterse fruntea; se făcea tot mai cald. Peste puţin, picături mari purtate năprasnic de un vînt pornit din senin, răpăiră pe acoperişuri şi tulburară apele limpezi ale lăculeţului de sub terasă. Un fulger orbitor dădu frunzelor de stejar un licăr argintiu. După ce tună, se porni să toarne cu găleata. Toţi cei de pe terasă se repeziră în holul cazinoului. Printre ei, se iscase, nu se ştie de unde, un călugăr, un soi de sfîntuleţ rătăcitor care începu să boscorodească nişte fraze ciudate. Toţi rînjeau şi nu-l luau în serios. Din cîţi erau acolo, nici unul nu credea în sfîrşitul lumii şi în judecata de apoi...

— Spune-mi, Blondule, şopti Mopsul, de unde te cunosc eu?

— Nu mă cunoşti, zîmbi Blondul privindu-l drept în faţă.

— Spune-mi, Blondule, cine eşti? Aş putea să te duc la poliţie, să-l pun pe Marin să te gîdile puţin cu o potcoavă înroşită în foc... Spune-mi, Blondule, te-am mai arestat eu vreodată?

— Ce frumos a înflorit liliacul, zise Blondul.

va urma

Redactor responsabil: TUDOR POPESCU
Tehnoredactor: GABRIELA TĂNASE

Dat la cules 24.05.1966. Bun de tipar 18.08.1966.
Apărut 1966. Comanda nr. *7512. Tiraj 60.000.*
Hîrtie ziar de 70/50g/m^2. Format *700x1000/32*
Coli editoriale 2. Coli de tipar 1,03. *A.T. 6269.*
C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R–31

Tiparul executat sub comanda nr. 60 330 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”, Piaţa Scînteii nr. 1
Bucureşti – Republica Socialistă România

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI